Harul simțit la Prislop

În 2006 am fost la Prislop pentru prima dată, cu părintele Petru, dar nu am simțit nimic deosebit. Apoi am mers și în 28 noiembrie, am stat la Liturghie și am ascultat cuvintele ce s-au spus atunci despre Părintele Arsenie, pe care nu-l cunoșteam încă. Sorbeam tot ce se spunea. Atunci a început să se adune o bucurie tot mai mare în sufletul meu, inima s-a lărgit și îl simțeam în toată mănăstirea și pe tot dealul pe Părintele Arsenie. Mă gândeam: oare ceilalți nu simt la fel?

Apoi am văzut un părinte tânăr, care stătea de vorbă cu două femei de la țară. Părintele avea ochii verzi, nu semăna cu Părintele Arsenie, dar parcă îl mai văzusem undeva. Mă atrăgea să merg spre el. Deși nu-mi stă în fire, am mers și l-am rugat să mă primească să ascult și eu ce le spunea acelor femei. M-a primit și am auzit cuvinte despre iubirea agapică, despre înțelepciunea șarpelui și blândețea porumbeilor, despre îmbrăcămintea femeilor (să nu ne rezumăm doar la fuste lungi și baticuri, că nu în aceasta stă schimbarea interioară în primul rând).

Oamenii erau foarte agitați în jur și mă apăsa forfota lor. Îmi doream să rămân liniștită și cu bucuria pe care o simțeam în inimă. Atunci l-am întrebat pe părintele acela dacă e obligatoriu să merg la mormânt în acea zi atât de aglomerată. Și părintele a zis să-mi întind mâna. Am întins-o și și-a apropiat palma, întrebându-mă dacă simt ceva. Simțeam prezența, era sufletul plin. Mi-a zis că așa este și l-am înțeles ce vrea să spună.

Am mai vorbit despre neamul românesc și alte popoare. Apoi a spus că pleacă să vorbească cu cineva. Ne-a binecuvântat, am vrut să-i sărut mâna, dar nu m-a lăsat. L-am întrebat cum îl cheamă: părintele Romeo din... Dar am uitat imediat localitatea. Am rămas un pic năucită de discuție și de trăirile avute. Parcă erau ca niște raze care dădeau pe dinafară, eram cuprinsă de har. M-am întors apoi să-l mai văd cum coboară, dar nu mai era, deși nu plecase de mult timp de lângă mine.

Eu n-aș mai fi plecat de la Prislop. O săptămâna după aceea parcă nu am umblat cu picioarele pe pământ. Eram cu gândul la discuția avută și la ce am simțit.

R.E.

Rugați-vă și veți vedea minuni

Sunt o mămică păcătoasă, a cărei fetiță, după multe diagnostice înspăimântătoare pentru orice părinte, s-a născut cu o boală de rinichi, dar oricum mult mai puțin gravă decât ce ni se spusese. Pe parcurs am mai observat și că fetița nu vorbea, avea aproape 3 ani și nu spunea decât 10 cuvinte în română și 6 în germană (pe atunci locuiam în Germania). Medicul ne-a spus că are autism virtual; acum știu că s-a întâmplat din cauza faptului că am lăsat-o la tabletă și telefon de foarte mică. Într-una din dățile în care am venit în țară am auzit de icoana izvorâtoare de mir a Părintelui Arsenie, de la Semlac.

Am mers acolo și tanti Maria ne-a spus că pr. Petru Vamvulescu i-a zis să spună tuturor să se miruiască pe gât, după cap, că acolo stă răul. Am primit și noi mir și când am urcat în mașină am miruit-o pe fetița noastră după cap, deși inițial nu ne-a lăsat. Din clipa următoare copila a început să vorbească mult și cursiv. Până acasă a rostit cel puțin 40 de cuvinte noi. Am mulțumit Domnului, Maicii Sfinte și Părintelui Arsenie pentru această minune.

Apoi, când Maria a împlinit 4 ani, medicii au decis să-i facă o intervenție chirurgicală pentru o problemă la rinichi, ce presupunea anestezie totală. Totul a decurs bine, dar după un an problema a revenit și s-a pus problema unei noi operații. Atunci am mers din nou la Semlac. La plecare, tanti Maria ne-a spus: *O să fie bine!* La întoarcere, înainte de operație, i-au făcut analize și petele de pe rinichi dispăruseră. Chiar și medicii au zis că a fost o minune.

Ramona

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor

Numărul 42 (CX) 27 noiembrie 2022

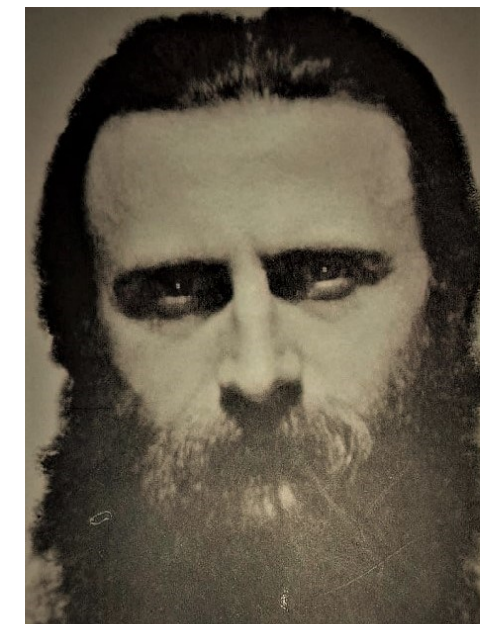

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Număr dedicat Părintelui Arsenie Boca

PĂRINTELE ARSENIE mărturisitorul

Preot Ștefan

Părintele Arsenie, așa cum el însuși spune, s-a înhămat la un car foarte greu, acela al mărturisirii: *„M-am înhămat la carul unui ideal cam greu- transformarea omului în Om, fiul mai mic al lui Dumnezeu și frate al Fiului Său mai mare, însă toate idealurile mari au în ele ceva paralizant, nu te lasă să te preocupi de nimicurile acestei vieți”.* În chipul acesta, în toată viața sa Părintele Arsenie a fost ca un rug aprins, mistuit de dorul de a sluji lui Dumnezeu și de a-i duce pe toți la Dumnezeu, în idealul de a face din omul pieritor, omul despre care spune Psalmistul: *„Eu v-am făcut să fiți Dumnezei și voi ca niște oameni muriți”.*

Sunt șapte chipuri în care Părintele Arsenie se arată mărturisitor.

Primul chip este de **mărturisitor prin trăire și credință**. Stă mărturie despre acest chip bulboana spirituală uriașă de la Sâmbăta, care s-a creat la început, acolo. Așa o numește Nichifor Crainic, marele nostru teolog, filozof și mistic. Și mai zicea tot el: *„Ce vreme înălțătoare, când toată țara lui Avram Iancu se mișca în pelerinaj, cântând, cu zăpada până la piept, spre Sâmbăta de Sus – ctitoria voievodului martir Constantin Brâncoveanu!”.* Iar părintele Dumitru Stăniloae, care i-a fost și profesor la teologie la Sibiu, spunea despre Părintelui Arsenie: *„Părintele Arsenie a fost un fenomen unic în istoria monahismului românesc”.* Și o spunea cu tot curajul și cu toată puterea. Părintele Arsenie a fost cu adevărat un om al trăirii și al credinței și L-a mărturisit pe Dumnezeu în

CUVINTE DE FOC

Cine vrea să urmeze pe Domnul și să se asemene cu El, în cruce să se asemene, și, cât poate să cuprindă firea omenească, asemenea cu El va fi.

toate locurile unde a fost și pe care le-a sfințit cu viața sa.

Al doilea chip este cel de **mărturisitor prin cuvânt și învățătură**. Cuvântul care mărturisește este moneda duhovnicească de aur cu două fațete – avers și revers: *Cărarea Împărăției* și *Cuvinte vii*. În *Cărarea Împărăției* sunt un fel de cursuri ținute de Părintele Arsenie, tinerilor și intelectualilor de la Sâmbăta în anii '46-'47 până în '48, și care mai apoi au fost păstrate și tipărite după 1989. *Cuvintele vii* sunt o părticică din predicile Părintelui Arsenie, rostite la Prislop la începutul anilor '50, printre arestări. Dar îl mai vedem pe Părintele Arsenie mărturisitor și în predicile scrise în inimi și în conștiințe „de la măsuța și scaunul sfintei spovedanii". Cum spune el însuși la începutul *Cărării Împărăției*: *„Găsiți aici o seamă de cuvinte, răspuns la atâtea lacrimi... și unele și altele se adunau la măsuța Sfintei Spovedanii, unde mila lui Dumnezeu strălucea în ele, ca soarele în picurii de rouă"*.

Al treilea chip: **mărturisitor prin slujire și rugăciune văzută și nevăzută**, adică prin slujire în Sfânta Liturghie și în Sfintele Slujbe, în public și în biserică, așa cum de multe ori a slujit până i s-a dat voie și prin alte rugăciuni, multe și neștiute de noi, pe care Dumnezeu le știe, și prin lacrimile nenumărate pe care le-a vărsat în rugăciunile sale tainice.

Al patrulea chip: **mărturisitor prin predica în culori de la Drăgănescu și prin pictura sa**. Nichifor Crainic spunea că *„pictura Părintelui de la Drăgănescu atârnă de marginea veșniciei"*. Este o cateheză care se întinde pe pereții bisericii. Fusese oprit să mai predice și predica în culori, predica pe ziduri. Sigur că această pictură depășește canonul strict al picturii bizantine, pentru că el vrea mai mult, el face acolo o cateheză. Stilul Părintelui este inedit și personal, dar pictura în același timp este una profund dogmatică și biblică.

Al cincilea chip: **mărturisitor prin suferință în numele lui Hristos, al Bisericii și al neamului său**. Ioan Gavrilă Ogoranu, singurul luptător din munți care a rezistat fără să fie prins de comuniști, a spus așa: *„Nu cred să fi existat vreun om pe care Securitatea să-l fi bătut și să-l fi chinuit mai mult decât Părintele Arsenie!"*. Părintele Arsenie a trecut prin 5 arestări, a fost dat afară din mănăstire, a fost scos din preoție, el, care slujea Liturghia cu îngerii! Și nu i s-a mai permis să poarte haină, nici călugărească, nici preoțească, ci l-au obligat să-și cumpere un costum. Așa a ieșit pe poarta mănăstirii Prislop, în 1959.

Mărturisitor prin minuni este al șaselea chip, căci a făcut și face în continuare atât de mari minuni cum de mult nu s-au mai văzut pe fața pământului. Căruțașul său care îl ducea de la mănăstire la Hațeg sau la Hunedoara, unde aveau nevoie, spunea: *„Ăsta era Părintele Arsenie, un om mai presus de oameni".'*

În 1941 când România intrase în război, Gheorghe Laza un țăran din Țara Făgărașului, avea vreo 5-6 ani și povestește: *„Am mers cu mama la Sfântul de la Sâmbăta și eu eram atât de afectat că tatăl meu plecase în război și plângeam și am zis: Părinte, tatăl meu se mai întoarce? Părintele Arsenie a intrat în altar și a luat de undeva o pară și mi-a adus-o și mi-a zis: Vezi para asta? Para asta o pui acolo unde ține mama icoana Maicii Domnului, în spatele icoanei și n-o s-o mănânci decât atunci când vine tata. Și tata vine!"* El a luat cu multă încredere para și a dus-o acasă. A pus-o în spatele icoanei. Dar a mai zis ceva Părintele Arsenie: *„Când o să vină tatăl tău, să i-o dai lui, ca să o împartă celor din casă și ție, și să mâncați toți din ea. Iar, după ce vei mânca, tu vei primi un dar, darul de a pune la loc oasele oamenilor și de a-i ajuta."* El s-a dus acasă și povestește mai departe: *„Am așteptat patru ani, dar tata n-a venit, căci a căzut prizonier la cotul Donului, în mâna rușilor, a mers în lagăr în Siberia și abia după patru ani s-a întors. Dar în timpul ăsta, ce s-a întâmplat cu para? Para tot creștea. Și dintr-o pară cum e o pară, s-a făcut cât un dovleac de mare. Nu mai avea loc în spatele icoanei. Când a venit tata, a tăiat-o și a dat la fiecare. A luat el, i-a dat mamei, i-a dat lui bunicu' și mie- jumătate! În clipa în care am mâncat, am simțit că a intrat în mine o putere de a înțelege alcătuirea corpului omului și de a ști cum să pun oasele la loc!"*.

Și al șaptelea chip de mărturisitor este: **mărturisitor pentru și prin evlavia și dragostea poporului**. O țară întreagă curge la Prislop neîncetat de 33 de ani, aducând râuri. Părintele Arsenie zicea: *„Florile mă vor trăda"*. Și cu adevărat l-au trădat, i-au trădat frumusețea, minunea, harul.

Să mergem la Prislop să ducem o floare, să ne rugăm, să-i spunem Părintelui Arsenie durerea și să luăm ulei de la candelă. Căci Părintele Arsenie cu adevărat a fost un mărturisitor, în mijlocul nostru. A fost și este.

mi facă neapărat vreo surpriză.

Părintele duhovnic ne-a îndemnat să facem amândoi rugăciune și după câteva zile ne-a zis că are gândul puternic să ne cununăm în acel an, în septembrie, între cele două examene, dar să ne hotărâm noi cum vrem să facem. Noi am fost de acord.

Eu știam că în septembrie e ziua Părintelui Arsenie, dar nu am spus nimănui ce îmi doream și în mod special nu am vrut să mă uit în calendar să văd în ce zi cade, ca să nu influențez eu în niciun fel. Am mers la părintele să stabilim data exactă și ne-a spus să fie ultima duminică din lună. Am alergat la calendar și... nu-mi venea să cred: era chiar ziua de naștere a Părintelui Arsenie! Îmi ascultase rugăciune și mi-a făcut bucuria de a avea nunta chiar de ziua lui. Și a mai fost bucuria că am avut nunta așa cum ne-am dorit, fiind ultimul an înainte de pandemie.

Acum una dintre fetițele noastre îi poartă numele și vrem și prin aceasta să-i păstrăm prezența și ajutorul în familia noastră.

Ioana

Frânturi de rai

Fiica mea a primit de la medicul ginecolog, trista veste că nu poate face copii. Necăjită, plângând la mormântul Părintelui Arsenie. Apoi se întâmplă minunea să rămână însărcinată. Cu mijlocirea Părintelui Arsenie acum avem un băiețel de 8 ani ce se numește Zian, după numele Părintelui înainte de călugărie.

De obicei, când mergeam la Prislop, chiar dacă în Arad ploua torențial până în Hunedoara, când ajungeam se oprea și ieșea soarele. Într-o sâmbătă s-a schimbat modelul spre mirarea mea. Stând la mormânt, ploua bine, toți erau uzi, cu toate că aveau umbrele. Am tot stat pe sub pomi până am ajuns la picioarele Părintelui. Acolo am scos cartea de rugăciuni, am adăpostit-o de ploaie sub nailonul ce acoperea mormântul și am început sa mă rog. Nu știu când am ținut cartea neadăpostită, dar știu că la finalul rugăciunii am constatat că nu a căzut ploaia pe carte, nici pe mine. Restul erau bine udați.

Ani de-a rândul mergeam de cu noapte la privegherea din 28 noiembrie. Uneori ningea și era frig. Într-o noapte atât de frig era că toți se plimbau de colo-colo să se încălzească. Eu am zis Părintelui că de nu mă încălzește cu harul său, o să îngheț, că sunt rea de frig. Toată noaptea am stat în genunchi lângă mormânt și nu am simțit frigul. Cei din jur se mirau cum de nu zic nimic.

O soră din obște

Scăpați de accidente

În Postul Mare din anul 2010 am avut multe probleme atât personal, cât și cu părinții și fratele meu. Mult ajutor primeam prin cuvintele părintelui duhovnic și prin Sfânta Împărtășanie. De asemenea, în obște am aflat mult sprijin. La un moment dat lucrurile s-au înrăutățit și tocmai atunci am fost invitată să merg la Prislop, la Părintele nostru Arsenie. Ne rugam: „Cuvioase Părinte Arsenie, roagă-te pentru noi!" Pe drum, în fața noastră a apărut după o curbă, o mașină în viteză. Parcă mașina a trecut prin cealaltă... Numai Părintele nostru Arsenie ne-a scăpat de la un accident mortal! În acele secunde am simțit puternic miros de mir și am știut că Cineva era cu noi în mașină. Am mulțumit lui Dumnezeu că prin ajutorul Părintelui am scăpat. La Prislop, după ce am ajuns sus la mormânt, am avut prilejul să spun tot necazul, cu lacrimi care parcă nu se mai opreau. O pace și o bucurie cu totul deosebită mi-au înflorit în inimă. Pe drumul de întoarcere, la un moment dat, în fața mașinii a apărut o persoană care traversa șoseaua. Precum la drumul de dus, tot așa, prezența Cuiva s-a simțit în mașină și nu a fost accident. Ajunsă acasă, am știut în inima mea că situația deosebit de grea se va rezolva. Exact așa a fost. Într-o zi de vineri, după ce m-am întors acasă de la slujbă și în timp ce citeam acatistul Părintelui Arsenie ne-a sunat cineva care ne-a ajutat și am ieșit din necaz. Mare este Dumnezeu întru sfinții Săi!

Corina Emilia

Părintele Arsenie
m-a adus pe cărare

În primul rând, vreau să fac cunoscut felul minunat în care l-am „cunoscut" pe Părintele Arsenie Boca. Spun „cunoscut" deoarece aceasta am simțit atunci când am citit pentru prima dată despre „Sfântul Ardealului", într-o revistă îndrăgită de mine și anume „Formula As". În ciuda faptului că aceasta s-a întâmplat într-o noapte, cu mulți ani în urmă, clipele pe care le-am trăit atunci au rămas întipărite în adâncul inimii mele pentru totdeauna. Simt și acum căldura care mi-a invadat inima și lacrimile care se prelingeau pe obraz, pe măsură ce citeam despre viața acestui Om și minunile pe care le-a săvârșit el spre slava lui Dumnezeu! Nu puteam să cred că m-am născut și am copilărit într-un loc atât de apropiat de Prislop și nu l-am întâlnit pe acest Părinte minunat.

Citind câte minuni a făcut, atât în timpul vieții, cât și după adormirea sa, m-am rugat atunci, în miez de noapte, să mă ajute și pe mine să ajung la Prislop să sărut crucea de la mormântul său și să-i spun toată durerea mea, și anume că aveam o vârstă la care majoritatea femeilor aveau copii, iar eu nu cunoscusem acel sentiment.

La scurt timp după ce am citit despre „Sfântul Ardealului", am ajuns la Prislop cu o prietenă din copilărie să-și spună fiecare durerea ei. Când am ajuns în acel „colț de rai", am simțit sentimentul de „acasă". Aveam impresia că acel loc mirific mă aștepta de mult timp. Întâlnirea cu Părintele la mormânt a fost una tainică, în care am simțit multă pace, liniște și odihna cea bună.

A urmat Postul Mare în care am aflat că cea mai bună prietena a mea era însărcinată de câteva luni. Am simțit bucurie și tristețe, „agonie și extaz" , cum s-ar zice... M am bucurat atât cat m-am putut eu bucura în situația în care mă aflam, dar m-a copleșit, totodată, un sentiment de tristețe, la gândul că poate nu voi cunoaște vreodată acest sentiment. Am venit acasă și m-am rugat cu lacrimi fierbinți Mântuitorului nostru Iisus Hristos ca, pentru rugăciunile Maicii Domnului și ale Părintelui Arsenie, să-mi dăruiască și mie un copil, spre slava lui Dumnezeu!

Ceea ce a urmat a fost ceva cu totul minunat! Între marea Sărbătoare a Sfintelor Pasti și sărbătoarea Înălțării Domnului nostru Iisus Hristos, am primit marea și mult îmbucurătoarea veste că voi deveni mama. I-am dat slavă lui Dumnezeu și i-am mulțumit Maicii Domnului și Părintele Arsenie Boca pentru mijlocirea pe care au făcut-o pentru mine.

Când am venit pentru prima dată la „Bisericuță" și am văzut chipul Părintelui Arsenie, mi-am zis că aici „este locul meu". Din acea zi, nu m-am mai putut dezlipi de acest loc minunat, în care, cu ajutorul lui Dumnezeu și a duhovnicului meu, nădăjduiesc să-mi aflu mântuirea. Slavă lui Dumnezeu pentru toate și mulțumire Părintelui Arsenie că m-a adus pe „cărare".

D.

Primind bucurie prin mijlocirea sa

Părintele Arsenie e unul din cei doi ocrotitori ai familiei noastre. Încă de la început, înainte de a ști că-l vom avea ocrotitor, ne-a demonstrat el lucrul acesta.

Eu auzisem de la o prietenă că părintele ei duhovnic a îndemnat-o să meargă la mormântul Părintelui Arsenie, să se roage pentru familia ce urma să o aibă, iar cununia civilă a făcut-o chiar de ziua de naștere a Părintelui, fără să-și dea seama. Miaș fi dorit și eu să mi se întâmple așa ceva...

Asta se întâmpla când eram doar prieteni, eu cu viitorul meu soț. După un timp m-a cerut de soție și urma să stabilim data nunții. Însă situația era mai complicată, căci în acel an amândoi aveam examene, el în vară, iar eu în noiembrie. Deci nu prea am fi vrut să facem nunta atunci, dar, în același timp, ne doream să ne căsătorim cât mai repede. Atunci m-am gândit să mă rog Părintelui Arsenie, știind că mă va ajuta și pe mine, așa cum a ajutat-o pe prietena mea, chiar dacă nu o să-

Creștina Dărău,
mama părintelui Arsenie Boca

Părintele Arsenie Boca s-a născut în 1910, în satul Vața de Sus din județul Hunedoara, fiind fiul cizmarului Iosif Boca și al Creștinei, o tânără casnică în vârstă de doar 18 ani, născută la Vața de Sus pe 30 octombrie 1892, din părinții Gligor Popa și Păscuța Mariș. Iosif și Creștina s-au căsătorit în data de 7 noiembrie 1909, iar în vremea în care Creștina fusese însărcinată, soțul ei părăsise țara, pentru a lucra în Statele Unite ale Americii. Preocuparea ei în vremea sarcinii era mai ales rugăciunea adresată Maicii Domnului, înaintea icoanei din casa sa. **Atunci când era însărcinată cu dânsul, a văzut soarele și luna în pântecele ei** și nu știa ce va fi.

Creștina l-a născut pe Zian, într-o căsuță de pe Dealul Bujoara, de la marginea satului Vața de Sus și i-a pus numele Zian Vălean. Cât a stat Iosif Boca în America, ca să câștige niște bani, cum făceau atunci mulți români din Transilvania, nu se știe exact. Dar cu siguranță n-a stat prea mult. În 1913 s-a născut sora părintelui, Viorela Miuca, dar aceasta a murit înainte de a împlini un an.

La câțiva ani după revenirea în țară a lui Iosif, părinții copilului Zian Boca au decis să se despartă, din motive necunoscute. Divorțul dintre cei doi a fost înregistrat în anul 1922. Tatăl a murit la scurt timp după ce a divorțat de Creștina, cel mai probabil în anul 1925, iar mama părintelui s-a recăsătorit în satul Hălmagiu, sub numele Dărău și acolo a trecut la Domnul pe 6 decembrie 1951, după cum precizează Iovu Mihuț în cartea „Copilaria Părintelui Arsenie Boca".

Părintele Arsenie Boca a povestit în mai multe rânduri despre mama sa.

„Mama mea când a rămas însărcinată cu mine s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. ***Maica Domnului, îți cer un copil,*** *fie parte bărbătească, fie parte femeiască,* ***care să îți slujească ție, Maicii Domnului, și Domnului Iisus Hristos****. Nu pentru mine îl cer*. După ce-am terminat studiile, mama credea că am să mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții aveam (să se călugărească- n.n), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: *O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!"*

O altă mărturie este prezentată în autobiografia pe care a scris-o în arestul din Râmnicu Vâlcea, în 1945. În declarația dată anchetatorilor, Părintele Arsenie afirma: „În cursul Teologiei mi-am vândut casa părintească spre a-mi putea continua studiile. Eram și bursier. Mamei nu i-am cerut niciun ajutor și nici nu mă înduram. În timpul Teologiei mi se lămurea frumusețea chipului viețuirii călugărești și doream să mă instruiesc, pe cât puteam, mai temeinic, cu deosebire în latura mistică a vieții. Cu prilejul acela aveam următoarele note caracteristice: *deprindeam pe mama cât mai fără mine și cât mai fără corespondență, ca oarecum să mă uite și să nu-i vie greu când va afla că m-am călugărit*", se arată în documentul păstrat în Arhivele CNSAS.

În afara relatărilor părintelui Arsenie Boca despre mama sa, Creștina mai apare într-o serie de mărturii culese de autorii volumelor biografice despre Arsenie Boca, conform cărora Părintele a fost prezent la înmormântarea mamei sale, din iarna anului 1951, într-un chip minunat

Când era la Canal, părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „Îmi dai voie să mă odihnesc puțin?". Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei cel păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri. Le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat, Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „Ți-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?". Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și întradevăr, la orele acelea, părintele fusese la înmormântare, fiind văzut de oamenii de acolo (cf. "Mărturii din Țara Făgărașului despre părintele Arsenie Boca").

Creștina a fost înmormântată în cimitirul satului Hălmagiu din județul Arad. De mormântul ei nu s-a mai știut nimic până când, în anul 2009 un clujean a fost „trimis" de Părintele Arsenie să caute și să îngrijească mormântul mamei sale. Numele lui este Ioan Oltean și el nici nu a știut cine este Părintele Arsenie și cu atât mai puțin mama sa, până când, în vis, nu a primit îndrumarea Sfântul Ardealului să se ocupe de acest loc.

I.G.

Mărturii de la frați

Părintele Arsenie m-a adus la Viața cea adevărată

În anul 2010 s-a organizat la teatru conferința centenară de la nașterea Părintelui Arsenie. Eu pe atunci lucram la teatru. După una din repetiții am ieșit în foaier și am văzut afișul conferinței. Prietena mea, Monica, mi-a zis: *Ce tare! Părintele Arsenie! Trebuie să vii neapărat!* (ea se spovedea la părintele Ștefan). Eu nu știam nimic despre Părintele Arsenie, dar i-am zis că o să încerc să merg. Dar am uitat de conferință. În seara respectivă am coborât după repetiții și am văzut multă zarvă în holuri, așa că am mers și eu în sală cu o colegă. Vedeam oamenii care intrau, mai ales femeile, îmbrăcate cu fuste lungi și cu eșarfe, și, deși eu nu puteam să fiu așa, ceva din mine îmi spunea că ce fac ele e bine, iar ceva din ce fac eu nu e. Dar gândul a rămas vag.

Abia am găsit un firicel de loc la etajul doi, căci era arhiplin. M-am simțit frustrată că tocmai în teatrul „meu" nu am loc, căci nu prinsesem un scaun, ci doar mă sprijineam de perete. Însă când a început și s-a spus rugăciunea „Tatăl nostru" de către toți din sală, am simțit ca un cutremur. Mai mult, am simțit o amețeală și mi s-a făcut rău. Dar nu am băgat prea mult în seamă, căci începusem să fiu cucerită de ce se povestea pe scenă, despre viața Părintelui Arsenie. Mărturiile erau penetrante până în străfundul inimii. Inițial spusesem colegei mele că nu vom sta mult, doar să vedem despre ce e vorba. Dar am rămas 3 ore, până la sfârșit!

Pe drumul spre casă am fost foarte tulburată. Mi s-a părut ca un duș rece și mi-am pus întrebarea ce fac eu cu darul pe care mi l-a dat Dumnezeu – actoria; e așezat într-o direcție bună sau nu? Și mi-am dat seama că nu. În mine erau multe întrebări, zguduiri profunde. Aceasta a făcut Părintele Arsenie: m-a trezit!

A doua zi, colega mea, văzându-mă așa, mi-a zis: *De ce nu mergi și tu la duhovnicul Monicăi, că am înțeles că e foarte fain?* Eu fusesem o singură dată la Bisericuță. În rest mergeam la Catedrala Veche, mă spovedeam la diferiți preoți de 2 ori pe an, că așa știam că trebuie. Și nici nu mi-am pus problema de mai mult. Dar după conferința de la teatru mi-am zis: *hai să merg și eu să-l cunosc pe acest duhovnic*. Aveam multe dureri, multe întrebări, multe răni adunate în inimă, pe care singură mi le făcusem. Așa am ajuns la părintele Ștefan și în obște.

Cred că aceasta e cea mai mare minune pe care Părintele Arsenie a făcut-o cu mine: mi-a redat viața, întorcându-mă la Viața cea adevărată. Eu neștiindu-l, Părintele Arsenie m-a căutat acolo unde eram, la munca mea, și m-a scos din teatru ca să mă ducă în Biserică, fără să știrbească prin aceasta nimic din darul meu, care abia în Biserică nădăjduiesc eu să rodească.

Giorgiana Elena (actrița)

Îți mulțumesc pentru tot ajutorul!

În urmă cu 8 ani rătăceam fără să-mi găsesc rostul pentru care trăiesc, fără să găsesc cu ce sa umplu golul uriaș din suflet pe care îl simțeam, cu toate că, din punct de vedere lumesc, aveam tot ce era nevoie. Eram într-o căutare a ceva ce nici eu nu știam. Aveam și prieteni sectari care insistau că Dumnezeu este în întrunirile lor.

Într-o zi am primit acatistul Părintelui Arsenie cu sfatul de a-l citi timp de 40 de zile. În tot acest timp îl rugam pe Părintele Arsenie să-mi descopere calea cea adevărată către Dumnezeu. După câteva zile de când începusem să mă rog Părintelui, am ajuns și la Prislop. Am fost împreună cu soțul meu si fetița noastră, ne-am rugat împreună Părintelui să ne ajute să găsim calea cea adevărată. Am coborât spre pangar cu gândul: *oare ne va răspunde Părintele, oare vom înțelege ce trebuie să facem pe mai departe?!*

Ajunși la pangar, soțul meu a cerut măicuței o iconiță-litografie cu Părintele, fără să mai spună nimic altceva. Iar măicuța a spus: *Ați primit răspunsul pe care îl căutați?*. Soțul meu a înmărmurit, deoarece nu îi spusese nimănui motivul pentru care eram noi acolo. Măicuța i-a mai spus: *Întoarce iconița și vei găsi răspunsul acolo*. Parafrazez ce scria: alergați spre pocăință, spovedanie, aceasta este calea cea adevărată spre mântuire. Am plâns în primul rând pentru că nu îmi venea să cred cât de repede a răspuns Părintele, apoi pentru că Dumnezeu a îngăduit să ne răspundă.

Am mai făcut o vizită după o săptămână Părintelui Arsenie, de această dată să-i mulțumim că ne-a răspuns și să-l mai rugăm să ne ajute să găsim și un duhovnic care să ne călăuzească pe această cale. Și de data aceasta a fost la fel de grabnic în a răspunde. Odată ajunși jos, am întâlnit un părinte care ne-a întrebat dacă suntem bine. Iar noi am răspuns că suntem bine, dar am avea nevoie de un părinte care sa ne fie duhovnic. Ne-a întrebat din ce zonă venim, spunându-ne ulterior: *aveți un duhovnic bun acolo, pe Părintele Ștefan.*

Am urcat în mașină și am plecat direct spre Arad, la Bisericuță. Am observat că la strana fetelor era aceeași iconiță-litografie a Părintelui Arsenie pe care noi o primisem de la pangar, de la Prislop. Confirmarea că am ajuns acolo unde el ne trimisese și acolo unde el ne aștepta. Spre bucuria noastră, părintele Ștefan era la spovedit, am fost ultimii la rând, dar a meritat toată așteptarea.

Iată-ne acum, dupa 8 ani, mulțumindu-i Părintelui Arsenie că a mijlocit pentru noi, ne-a întins „scara" de a ieși din groapa în care eram. Dar de atunci au fost multe „intervenții" ale Părintelui Arsenie în viața noastră. Îți mulțumesc încă o dată, Părinte Arsenie, că ai fost și ești mereu lângă noi, îți mulțumesc pentru tot ajutorul!

Ioana

Părintele Arsenie mă iubește

Era perioada finalului de an 2013. La câteva săptămâni după nunta mea și a soției, primesc o veste teribilă. Tatăl meu nu mai aude, iar mama se plânge că o doare sânul drept, pielea i se forma ca o coajă de portocală. Mergem cu tata la analize, mergem și cu mama. Lui i se recoltează biopsie pentru probe. Cancerul foselor nazale și al sinusurilor paranazale la tata. Pentru mami nu primim nici un diagnostic, cu toate că era clar ca lumina lunii. Urma o perioadă de încercări. Tata trebuia sa facă chimioterapie. Lui i s-a spus doar că va face injecții cu tamine. Începe să-i cadă părul, să aibă simptome urâte, specifice bolii. Îmi iau concediu o perioadă lungă de timp, ca să pot merge cu el la radioterapie, dar în paralel am căutat speranță. Am găsit tratamente naturiste, dar și ideea de a ține regim fără carne, lactate și ouă. Eu fiind gurmand mă întrebam cum pot să-i impun lui așa regim fără a-l supăra. Atunci s-a apropiat postul Crăciunului. Mi-am impus să mănânc doar legume crude și fructe, fără nimic gătit și fără pâine. Așa am ales să testez doar pe perioada postului, inspirat de regimul părintelui Arsenie Boca.

Trece perioada cu radioterapia tatălui, aflăm că și mama are cancer de sân. O programăm la analize și pe ea. Se confirmă boala și încep cu perioadele de depresie și deznădejde, dar totuși cu speranță că Dumnezeu prin rugăciunile părintelui Arsenie Boca nu mă lasă. Ajungem să o operăm fără a mai face alte demersuri. Cred că așteptarea asta a fost bine venită pentru viața mamei mele. În urma operației i s-a extirpat tot cancerul. Dar soția îmi spune că pot apărea recidive. Off, Doamne! Am grijă de mama cât timp stă la noi și caut să-i fac și ei un regim strict. Până la urmă am ajuns să mănânc eu ce trebuia să mănânce ea, pentru că nu suporta aromele.

Se apropie perioada în care tatălui meu trebuia să i se refacă consultațiile. Mergem cu el să-l internăm la Cluj. După o noapte nedormită, ajungem la spital. Aici te îngrozești de ceea ce vezi. Nu m-a mirat când tatăl meu a zis că el nu vrea să rămână acolo. El vrea acasă. Am tot încercat să-l convingem și în cele din urmă am plecat. Pe drum ne oprim la Salina Turda. Intrăm cu toții, eu, soția și tatăl meu. El după câteva minute zice că nu mai poate respira bine, că nu mai poate sta. Îl ducem să vadă cât mai multe încăperi, apoi ieșim afară. După câteva zile, soția îmi spune să mă pregătesc pentru decesul tatălui, mai are câteva zile, că ea nu se mai bagă în deciziile noastre. Doamne, nu mă lăsa! Ceva îmi spunea să am speranță. Ne întâlnim cu tata și ne povestește că la un moment dat a strănutat foarte tare și o bucată ca de puf, dar sângerândă, i-a picat în batistă când și-a suflat nasul. Urmează să facem consultațiile programate. Tata ne zice că el nu mai are nimic. Eu știind de la soție că sunt ultimele zile în care mai vorbesc cu el, nu eram așa sigur. După verificările medicului reiese că tata nu mai are nimic. Părintele Arsenie mă iubește.

A.P.